

fæstes, og at Regnskabet og Virksomheden skal kontrolleres. Man maa selvfølgelig ogsaa forlange, at visse Arter af Arbejdsløshed absolut ikke kunne falde ind under Begrebet: uforskyldt Arbejdsløshed, nemlig Arbejdsløshed, fremkaldt af Strejker, Lock-out'er, Sygdom, som falder ind under Sygekasserne, og Ulykkestilfælde. Man maa af Kasserne forlange, at de have en passende Størrelse. Der er i Lovforslaget krævet 50 Medlemmer. Der kan rejses nogen Tvivl om, hvorvidt dette Tal er tilstrækkeligt, idet jo i saadanne Forhold Risikoen i saa høj Grad som muligt bør fordeles, men at de ikke bør kunne faa Anerkendelse, naar de have mindre end 50 Medlemmer, derom tror jeg neppe, der kan være Tvivl. Det er yderligere forlangt, at Kassen skal være faglig begrænset. Det har, som man let vil kunne indse, sin Aarsag i, at man for det første mener, at de, der staa i samme Kasse, bør have nogenlunde samme Arbejdsløshedsrisiko, og dernæst i, at man mener, at den Omstændighed, at man inden for de enkelte Fag er enig om at skulle yde Støtte til de enkelte Medlemmer, vil maaske kunne opfordre til, at man vil bestræbe sig i højere Grad for at skaffe de enkelte Medlemmer Arbejde i Stedet for Understøttelse.

Jeg har i Lovforslaget indført en Bestemmelse om, at der ogsaa kan oprettes Kasser, som have en kommunal Begrænsning. Det naturlige vil rimeligvis blive, at man vil faa Kasserne grupperede enten fagvis over hele Landet eller gennem lokale Foreninger, der slutte sig sammen i et Forbund, men det kan ogsaa tænkes, at man i enkelte Kommuner, hvor der er nogenlunde samme Arbejdsløshedsrisiko i forskellige Fag, kunde ønske ikke at samarbejde med Landorganisationen, men at danne sin egen Arbejdsløshedsforsikring. Man maa selvfølgelig ikke i saadanne Kasser, der faa Statsunderstøttelse og i øvrigt Begunstigelser, kunne nægte nogen, der i øvrigt opfylder de Betingelser, som kræves af Loven, Optagelse i Kassen. Der maa tillige i en saadan Institution være visse Karantænerregler. Arbejdsløsheden er jo en Eventualitet, over for hvilken man skal søge at dække sig. Man maa derfor forlange, at ikke blot det enkelte Medlem har villet sikre sig, før Arbejdsløsheden kom, men ogsaa, at en Kasse skal have været et Aar i Virksomhed, før den kan faa Tilskud, og det er forlangt, at et Medlem skal have haft 15 Dages Arbejdsløshed, før han kan faa Understøttelse. Desuden er der en Bestemmelse, som maaske

vil synes mange Mennesker haard, og det er den Bestemmelse, at naar et Medlem har været et vist Antal Dage arbejdsløs, kan han ikke faa Understøttelse, før han har været ydende i et tilsvarende Tidsrum. Dette kan synes haardt, men det er paa den anden Side ogsaa nødvendigt, idet man jo maa søge at udelukke de saakaldte kronisk arbejdsløse, de Mennesker, der altid ville være nydende, fra Kasserne. Med Hensyn til Sæsonarbejdere, om hvilke der altid maa gælde særlige Regler, tror jeg ikke let, man i et Lovforslag vil kunne naa at give bestemte Regler. Det er derfor foreslaaet, at nærmere Regler vedrørende disse skulle gives ad anden Vej fra Administrationens Side, og jeg mener, at netop disse Regler ville blive let foranderlige efter de Erfaringer, man gør. — Der er foreslaaet, at der af Statskassen skal gives et aarligt Tilskud, og dette er i Lovforslaget sat indtil 120,000 Kr. Det staaer mig klart, at dette Tal vil kunne vække Kritik. Der vil kunne siges, at i det Øjeblik, der bliver en virkelig Tilslutning til disse Kasser, vil dette Tilskud kun være meget ringe. Jeg erkender ogsaa dette i allerhøjeste Grad, men først maa man jo dog have set, hvorledes et saadant Institut i det hele vil virke. Viser det sig, at det mulig bliver en Succes, vil man ogsaa nok kunne finde Veje, ad hvilke man kan tilvejebringe de Midler, som yderligere maatte tilskydes fra Statens Side. Men lad os nu blot betragte Tallet 120,000 Kr., der jo er mellem 30 og 50 pCt. af det Beløb, som i Forfjor blev uddelt af Fagforeningerne. Lad os nu se, hvorledes dette Beløb vil kunne virke i enkelte Forhold. Jeg kunde tænke mig, at ca. $\frac{1}{3}$ af de organiserede Arbejdere meldte sig ind i en saadan Kasse, og at deres Bidrag til den var ca. 10 Kr. aarlig. Naar Staten saa bidrog 120,000 Kr. aarlig, vilde det blive en Sum af i alt 440,000 Kr. Af den Statistik, som findes i Tillæg B., og som fremkom i Fjor i Udvalget, fremgaar det, at ca. $\frac{1}{4}$ af Arbejderne i Gennemsnit ere arbejdsløse, med andre Ord ca. 8,000 af de forsikrede Arbejdere ville antagelig blive arbejdsløse. Til dem vil man have et Beløb af ca. 440,000 Kr. til Disposition. Det vil med andre Ord sige, at der vil kunne ydes ca. 50 Kr. til hver af de arbejdsløse, og det vil i alle Tilfælde være en ikke ringe Hjælp. Dertil kommer imidlertid en Eventualitet, som jeg i allerhøjeste Grad har regnet med, og det er den, at saadanne Kasser ville ikke blot komme til at leve af de Bidrag, der komme